

Catharina Philips of de tot rust gekomene.

<https://hdl.handle.net/1874/355737>

160
16

CATHARINA PHILIPS

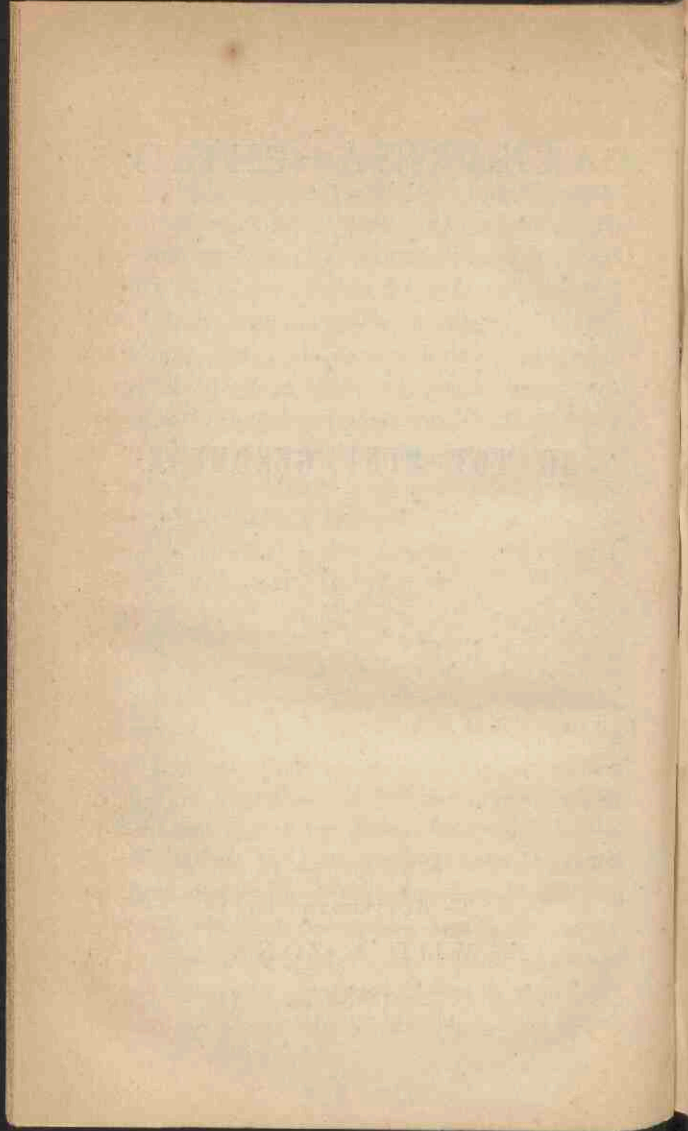
OF

DE TOT RUST GEKOMENE.

~~~~~

Te ROTTERDAM, bij
M. WIJT & ZONEN,
1853.

[108]

Het was gedurende mijn kortstondig verblijf in een klein stadje, dat ik een dame mijner kennis ontmoette, wier lust het is zich de belangen der armen aan te trekken; zij verhaalde mij dat zij nu eene arme vrouw ging bezoeken, die zeer ziek en neergedrukt was. Zij hoopte dat de verkwikkingen en versterkingen, die zij haar bezorgd had, haar wat mogten opbeuren, »Reeds tweemaal bezocht ik haar,» voegde zij er bij, »ik deed mijn best haar te vertroosten, maar het mogt mij niet gelukken.» Ik onderzocht naar de oorzaak van de groote droefgeestigheid dezer arme zieke, en vernam dat zij zich voor den dood zeer beangst gevoelde, vrezende voor eeuwig verloren te zullen gaan. Toen ik mijn innig medelijden met zulk een' toestand betoonde, drong mijne vriendin er op aan, dat ik haar zou vergezellen, zeggende: »ik ben waarlijk verheugd u nu juist aangetroffen te hebben, want ik gevoel mij geheel ongeschikt haar toe te spreken. Zij zal u met te meer genoegen bij zich zien, daar gij gelijk haar vader uit *Ierland* afkomstig zijt.» Ik

stende er in toe met haar te gaan, en verbief intuschen mijn hart tot God, dat Hij mij naar de behoefte van deze bezwaarde ziel mogt doen spreken, dat ik haar mogt vertroosten zonder haar evenwel te misleiden, en dat zij in mijne komst belang mogt stellen, niet zoozeer omdat ik uit een land was op hetwelk zij bijzondere betrekking gevoelde, maar dat het mij gegeven mogt worden haar den weg tot dat vaderland te wijzen, waar noch rouwe, noch gekrijt, noch moeite, zelfs de dood niet meer zijn zal. Openb. XXI: 4.

Wij traden een hoekhuis binnen, bestegen eene smalle trap, en vonden in een armoedig vertrek de zieke te bed liggen; met moeite scheen zij adem te halen. Zij kwam mij voor dertig jaar oud te zijn; hare handen waren vermagerd, en haar uitzigt zeer vervallen; maar de uitdrukking van angst en verwarring waren nog sterker op haar gelaat te lezen, dan de sporen van de ziekte, die haar ligchaam ondermijnde; deze inwendige gejaagdheid gaf een' onaangenaamen trek aan haar anders niet onbevallig gelaat.

Na haar naar hare gezondheid gevraagd te hebben, zeide mijne vriendin: »Ik breng u heden eene vriendin van mij. Zij is eene Iersche; ik kan heden niet lang bij u blijven; hebt gij trek in wat gelei, zendt er dan maar bij mij om, en nu wees welgemoed, en geef u niet te veel aan al die droevige denkbeelden over.»

»Zijt gij eene Iersche, Mevrouw,» vroeg CATHARINA PHILIPS; zoo heete de zieke. Ik antwoordde dat ik in

Ierland geboren was, en dat ik vernomen had dat ook haar familie van daar afkomstig was.

»Gij zijt wel goed Mevrouw, dat gij zulk een arm schepsel als ik ben wilt opzoeken; ja! ik gevoel betrekking op de Ieren, en dat ter wille van mijnen dierbaren vader; hij is dood, en ik zal hem nooit weder zien.» Bij dit zeggen ontrolde groote tranen hare oogen.

»Het is altijd een smartelijk gevoel,» hernam ik, »diegenen te moeten missen, die ons in onze kindschheid met teederheid en liefde verzorgd hebben; en ieder die niet geheel gevoelloos is, zal het diep treffen, wanneer geliefde ouders hem door den dood worden ontruk; maar wij weten toch ook, dat ieder waar christen na dit aardsche leven verlaten te hebben, in de opstanding weder vereenigd wordt met al zijne vrienden, indien zij even als hij, hunne regtvaardiging en vrede alleen in het verzoenend bloed van JEZUS CHRISTUS gezocht hebben. Ik wensch dat gij en uw vader tot die gelukkigen behooren, en dan moogt gij vast gelooven, dat hij niet verloren is, maar u slechts is voorgegaan.»

»Ach Mevrouw!» sprak de kranke, »ik weet het is met de beste bedoeling dat gij mij zoo toespreekt, maar het verkwikt mij niet, als ik van God of den Heer JEZUS hoor spreken, in tegendeel, ik doe alle moeite om de gedachten hieraan verre van mij te houden, want dat is nog het eenige middel voor mij om wat rust te hebben.»

»Het smart mij u zoo te hooren spreken, want hetzij de beproevingen dezès levens de oorzaak uwer onrust zijn, of dat zij voorkomt uit de vrees voor het eeuwige oordeel, uw eenige steun en troost kan toch slechts alleen zijn, in het vertrouwen op de liefde Gods.»

»De beproevingen dezès levens,» hernam zij met nadruk, »o Mevrouw! schoon ik mijn deel heb in dezen afmattenden hoest, vreeselijke hoofdpijnen, en bestendige pijn in de zijde, ik zou mij daarover niet beklagen, ook niet als ik alle nachten, gelijk zoo vaak gebeurt, slapeloos moest doorbrengen, kon ik slechts vergeten waar ik henenga. Maar ik heb dit alles verdient, en ik kan het niet vergeten.»

»Naar uwe woorden te oordeelen, vrees ik dat gij weinig vertrouwen in de woorden des Heeren stelt: Komt allen tot Mij die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u ruste geven. Matth. XI: 28. En toch komt gij mij voor juist zoo iemand te zijn als diegenen tot welke de Heer dit woord zoo vol erbarming rigtte; en ik denk gij kent ook wel dit andere woord des Heeren: Die tot Mij komt zal Ik geenzins uitwerpen. Joh. VI: 37.

»O! ja,» zeide zij, »deze woorden heb ik duizende malen gehoord. Mijn zalige vader is op deze belofte benen gegaan, hij sloot zijne oogen nog stamelende: Ik zal geenzins uitwerpen. . . . Maar die was ook heel anders dan ik ben, en hij verdiende naar den hemel te gaan, want hij had God lief, en hij bad

tot God, hoe dikwijls heeft hij mij vermaand hem na te volgen, maar ik dacht dit is tijds genoeg als men oud is; zoo heb ik zijne vermaningen in den wind geslagen, en thans nu het te laat is, zie ik hoe dwaas ik gehandeld heb. De zielsangst die in haar oog te lezen was, trof mij nog meer dan de woorden die zij sprak. Zoowel om mij eigen gevoel lucht te geven, als om haar te vertroosten, zeide ik: God vertrooste u!

„O!” hernam zij schielijk, diep zuchtende, „God heeft voor mij geene vertroostingcn.” Na een oogenblik stilte, vervolgde zij, met een' droevigen blik: „Gij weet niet met wie gij spreekt, Mevrouw! wist gij welk leven ik geleid had, kendet gij maar half de verdorvenheid van mijn hart, gij zoudt u niet zoo met mij inlaten, en mij ook niet opwekken om tot God de toevlugt te nemen.”

Ik antwoordde dat ik van haar vroeger levensgedrag geheel onkundig was, en dat het mij smarte van haar te moeten hooren, dat zij zich zoo in de zonden had verhard, maar dat God die wel wist hoever zijne barmhartigheid en genade zich uitstreckte, zelf gesproken had: De godlooze verlate zijnen weg, en de ongeregtige man zijne gedachten, en hij bekeere zich tot den Heer, zoo zal Hij zich Zijns ontfermen, en tot onzen God want Hij vergeeft menigvuldiglijk. Jes. LV: 7. Dit zijn toch woorden die bemoedigen moeten om tot God te naderen; want Hij is geen man dat Hij liegen zou, noch eens menschen kind

dat het Hem berouwen zou. Num. XXIII: 19. O! geloof toch God op zijn Woord, en bid Hem, dat Hij om CHRISTUS wil u al uwe zonden vergeve."

»Ach! hoezeer wenschte ik dat ik dit konde doen en durfde gelooven, maar ik kan mijne gedachten en wegen niet verlaten, want zij zijn het die van mij vlieden; er is volstrekt geene verdienste in, dat ik thans eenige zonden nalaat, nu ik niet meer in de gelegenheid ben ze te bedrijven. Het is niet in mij te prijzen dat ik de wereld en hare genietingen niet meer najaag, daar mijne gezondheid mij niet toelaat er eenig genot van te hebben, en zulke gedwongene verloocheningen kunnen in Gods oog toch geen waarde hebben."

»Geloofst gij dan," hernam ik, »dat gij uwe oude levenswijze weder zoudt hervatten, als gij eens beter mogt worden?"

»Dat zou zeer mogelijk zijn, Mevrouw, want ik had vroeger ook reeds vele roepstemmen en waarschuwingen gehad; maar zij hadden geen' blijvenden indruk op mij. Ik heb een lief meisje van negen jaar verloren; de dag waarop zij begraven werd, was ik schier wanhopende; ik sloot mij zelven op, om tot God te bidden, ik beloofde dat ik alle Zijne geboden voortaan zou bewaren, dat ik trouw ter kerk en ten avondmaal zoude gaan, zoo Hij mij maar mijne zonden wilde vergeven, en mij mijne andere kinderen toch wilde laten behouden. Gedurende eenigen tijd gelukte het mij om mijn hoogmoed en mijn lust tot

verstrooijingen wat te onderdrukken, maar spoedig begon mij die opgelegde dwang te vervelen; ik drong mij zelve op, dat die bekommelingen overdreven waren en van dien tijd werd ik al erger en erger. O! ik zou niemand durven zeggen, waaraan ik mij al schuldig gemaakt heb;” dit zeggende verborg zij haar gelaat in hare handen.

Ik antwoordde haar dat het mij niet toekwam haar te oordeelen, en dat ik ook geene begeerte had om in bijzonderheden te treden, wat de zonden waren, die haar zulk eene diepe smart veroorzaakten; alleen wenschte ik haar te verzekeren, dat het bloed van JESUS CHRISTUS Gods Zoon, van alle zonden reinigt. 1 Joh. I: 7, en dat welke ook de overtredingen waren, onder welke schuld zij gebukt ging, er geene zijn, die dat dierbaar bloed niet kunnen uitwischen, want het is toch de Heer die zegt: Al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol. Jez. I: 18.

»O! ja,» antwoorde zij, »als ik het verdiende, indien ik mijne belofte vervuld had en mijn pligt gedaan had, dan zou God nog veel vergeten hebben hetgeen ik vroeger bedreven heb, en ik zou mij vertroosten met de gedachte dat Hij mij alles vergeven zou, maar nu kan ik op niets dan op dood en oordeel rekenen; neen! niets anders wacht mij!»

»Gij hebt gelijk, de bezolding der zonde is de dood, en zelfs de eeuwige dood, het is ook waar, dat gij die

verdient, dat ik die verdien, en dat dit de verdienste, om mij nu eens van uwe uitdrukking te bedienen, van ieder Adam's kind is, maar God kan en wil en zal vergiffenis schenken, aan ieder die er Hem in JESUS naam om vraagt. Want de genadegifte Gods is het eeuwige leven door JESUS CHRISTUS onzen Heer." Rom. VI: 23.

Ik zag aan de uitdrukking van haar gelaat, dat mijne woorden haar nog weinig opbeurden; ik nam den bijbel en las haar uit het derde hoofdstuk van Johannes, van vers 14-18 voor; vreezende haar te veel te vermoeijen, lag ik hier een vouwtje bij, en na haar geraden te hebben, dit gedeelte van tijd tot tijd nog eens na te lezen, knielde ik neder, en bad overluid tot God, dat Hij om CHRISTUS wil haar Zijnen Heiligen Geest mogt schenken, dat die haar mogt leeren gelooven, dat Hij om niet de grootste zonden vergeeft, dat JESUS CHRISTUS niet gekomen was om te roepen regtvaardigen, maar zondaars tot bekeering; Matth. IX: 13, en dat Hij zelve geleden had, Hij regtvaardig voor de onregtvaardigen, opdat Hij ons tot God zoude brengen, 1 Pretri III: 18, maar dat Hij nu ook volkomen kan zalig maken, degenen die door Hem tot God gaan, alzoo Hij altijd leeft om voor hen te bidden." Hebr. VII: 25.

Bij mijn vertrek de keuken doorgaande, was daar eene jonge vrouw aan het werk, ik vroeg haar of zij familie van CATHARINA PHILIPS was? Zij antwoorde mij dat zij de zuster van haar man was. Ik onder-

zocht toen eens hoe lang dezen toestand al geduurd had, en vernam dat zij den geheelen winter al niet heel wel was geweest, en dikwerf over pijn in de zijde geklaagd had, maar nu in den laatsten tijd naar ligchaam en ziel veel verergerd was.

»Zij schijnt zeer neerslagtig te zijn, hernam ik.»

»O! ja Mevrouw, en wanneer men haar somtijds hoort spreken, zou men denken dat zij al heel slecht van leven was geweest, maar ieder die haar kent getuigt het tegendeel; zij was lief en voorkomend voor iedereen, en altijd gereed om hare bureu van hare armoede nog bij te staan, als zij dit slechts eenigzins doen kon. Ik heb nooit iets tot haar nadeel gehoord, als alleen dat zij zich in al haar doen wat hooghartig betoonde; zoo hield zij hare kinderen wel eens uit de school en uit de kerk, omdat zij ze niet knap genoeg voor den dag kon laten komen, en dat is waar, dit kwam bij haar uit hoogmoed voort, daar had zij niet aan moeten toegeven.» »Gij hebt gelijk,» antwoorde ik: »want die zich zelve verhoogd, zal vernederd worden. Ik hoop dat vrouW PHILIPS niet slechts hare zonden zal inzien, maar dat zij er ook vergiffenis van zal zoeken en verkrijgen.»

Aldus eindigde mijn eerste bezoek bij CATHARINA PHILIPS. Te huis gekomen, zat ik bedroefd en verslagen, geheel in weemoed verzonken over de zware beangstheid van deze aan den rand der eeuwigheid verkeerende ziel; hoe gevoelde ik mij gedrongen God te danken, die mij voor zulk eene verschrikkelijke

wanhoop bewaard had, en dat Hij mij arme zondares, zoo zachtkens tot Zijne vrije ontfermingen in JESUS CHRISTUS onzen Heer geleid had. Hoe gaarne had ik zoo velen die mij lief zijn, maar die nog buiten God voortleven, wel bij deze zieke willen brengen, om eens getuigen te zijn van de angsten dezer arme vrouw, opdat zij toch zien zouden, dat wanneer het schuldgevoel ontwaakt, en men niet geleerd heeft in ootmoed vergeving te zoeken, het dan noodwendig tot wanhoop voert, en dat JESUS CHRISTUS de éénige veilige schuilplaats tegen den dag des toorns is!

Eenige dagen daarna, bezocht ik op nieuw de arme CATHARINA. Zij scheen blijde te zijn mij weêr te zien. Ik zeide dat ik sints ik haar bezocht had, veel aan haar gedacht had, en dat ik het als een groot voorregt zou beschouwen, indien God mij gebruiken wilde om haar lijden naar ziel of ligchaam eenigzins te verzachten. Wij zijn allen zwakke hulpbehoevende en schuldige schepselen, voegde ik er bij, en ik weet niet hoe spoedig ik misschien zelve op een ziekbed zal liggen, en dan ook de hulp der vriendschap zal behoeven, maar voor allen, rijk of arm, die in zulk een toestand verkeeren, als waarin gij thans zijt, dan is er maar één éénige Vriend, die helpen kan en ruste geven. Die Vriend is JESUS CHRISTUS, Gods Zoon, onze Heer, die den dood heeft overwonnen en de Leidsman is door de valleije des doods. Ik wensch dat gij Hem als uwen Verlosser

moogt leeren kennen, alvorens gij wordt weggenomen uit deze wereld vol smarten en zonden!

»O Mevrouw!» hernam zij, »kon ik maar aldus spreken, met hoeveel blijdschap zou ik alle smarten dragen, die het God mogt behagen mij tot straf mijner zonden op te leggen.»

»Dit geloof ik gaarne, goede vrouw; konden onze smarten onze schukden uitleggen, het was eene voorzigtige keuze, het dan maar in dit leven te dragen, dan hadden wij er in de eeuwigheid niet voor te boeten. Maar wij hebben tegen een heilig en regtvaardig God gezondigd, daarom kan geen mensch voor zich zelve of voor een ander de schuld uitleggen, die hij gemaakt heeft, maar is het alleen het offer van Gods Zoon, dat ons van de eeuwige straf kan bevrijden.»

»Dat is waar! ja dat is waar!» zeide zij, »het is niet alleen mijn lichaamslijden, veel erger lijden wacht mij nog; maar wat baat het denken aan iets dat men toch niet ontgaan kan, en daarom zoek ik de gedachte hieraan maar uit mijn geest te verbaanen.»

»Het smart mij u nog even ongelukkig te vinden. Zijt gij vergeten wat ik u uit den Bijbel heb voorgelezen?»

»Neen, Mevrouw, ik herinner het mij nog zeer goed, maar dat is op mij niet van toepassing, want ik weet dingen van mij zelve daar niemand over oordeelen kan. »O!» voegde zij er met een' wanhopenden blik bij, »o gij kent mij niet.»

»Gij hebt gelijk, ik ken u niet, en ik zou vreezen

aanleiding te geven om de zonde eenigzins ligt te achten; maar ik bid u, zeg mij, gelooft gij dat nimmer zulk een groot zondaar als gij zijt vergiffenis ontvangen heeft, en bij God in genade is aangenomen."

»Ik ben zeker, dat er geen grooter zondaar op aarde kan gevonden worden, dan ik ben, want er kan geen erger toestand zijn dan waarin alles zonde is."

»Ik veronderstel dan dat gij in alle zonden gevallen zijt, waartoe maar aanleiding voor u geweest is."

»Niemand kan erger zijn dan ik."

»Misschien waart gij ontrouw aan uw man?"

»O! neen Mevrouw, daarvoor beware God mij."

»Welligt hebt gij God gelasterd?"

»Neen Mevrouw, van die zonde heb ik altijd een afschuw gehad."

»Of anderen van de dienst van God afgetrokken, of sommigen vervolgd, omdat zij voor den Heer JESUS wilden leven?"

»Daarvoor behoeft mij onze lieve Heer, het is al genoeg, mijne eigene ziel te laten verloren gaan, zonder daarbij nog anderen ten verdere te helpen."

»Zoudt gij denken dat uwe zonden dan nog grooter zouden zijn, als gij ook dit nog gedaan had?"

»Ja, Mevrouw, want dan zou ik den duivel zelve wel geleken hebben."

»En toch", hernam ik, »is er in den hemel een man, die zich aan deze zonde heeft schuldig gemaakt, en zoo God barmhartigheid groot genoeg was, om hem

zijne zonden te vergeven, waarom zoudt gij meenen dat Hij zich niet over u zou ontfermen?

»Maar hoe weet gij dat zoo iemand genade verkregen heeft? wie kan zeggen hoe God hem na zijnen dood behandeld heeft?»

»God zelve heeft gezorgd dat wij die merkwaardige geschiedenis kennen zouden; ik ga u voorlezen, wat PAULUS in zijn eersten brief aan TIMOTHEUS van zichzelf omtrent zijn vroeger gedrag jegens de christenen verhaalt: »Ik die te voren een Godslasteraar was, en een vervolger en een verdrukker, mij is barmhartigheid geschied, dewijl ik het onwetende gedaan heb, in mijne ongeloovigheid. Doch de genade onzes Heeren is zeer overvloedig geweest, met geloof en liefde die er is in CHRISTUS JEZUS. Dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat CHRISTUS JEZUS in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben, maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat JEZUS CHRISTUS in mij, die de voornaamste ben, al Zijne langmoedigheid zou betoonen tot een voorbeeld dergenen, die in Hem gelooven zullen ten eeuwigen leven.»
1 Tim. I: 13-16.

»O! Mevrouw,» sprak CATHARINA, »lees dat nog eens.»

Ik deed het, en herhaalde daarna nog eens met nadruk de woorden: »tot een voorbeeld dergenen, die in Hem gelooven zullen ten eeuwigen leven.» Let vooral op deze laatste woorden, bid ik u. JEZUS CHRISTUS zegt ons dat Hij een Godslasteraar en ver-

volger genade bewezen heeft, opdat andere zondaren een voorbeeld zouden hebben, en nimmer aan Zijne ontferming zouden twijfelen, als zij tot Hem de toevlugt nemen, om het eeuwige leven te hebben.

Vrouw PHILIPS had hare oogen gesloten. Zij zweeg eenige oogenblikken, toen zag ik de tranen langs hare wangen vloeijen. Toen zij zich een weinig hersteld had, sprak zij: »God zegene u, Mevrouw! dit is het eerste woord dat mij uit den Bijbel vertroost. Is het mogelijk dat JEZUS CHRISTUS een Godslasteraar begenadigd heeft, en dat dit beschreven is, voor zulk een ellendig zondaar als ik ben! O! ontfermingsvolle Zaligmaker, riep zij uit, vergeef mij gelijk Gij hem vergeven hebt, die Gij tot een voorbeeld gesteld hebt, en trek Gij mij tot U! Maar waarde Mevrouw! zijt gij wel zeker dat het waar is?»

Ik was zoo bewogen dat ik nauwelijks konde antwoorden. Ik zeide toen dat mijn geloof aan de vergiffenis van PAULUS op hetzelfde gezag berustte, als mijne overtuiging dat zij eene zondares was, en dat Gods Geest gewild had, dat deze brief ons bewaard was, daar Hij wist dat er vele verslagene zielen zouden zijn, die even als zij behoefte aan zulk een voorbeeld hebben zouden, om voor zichzelf te kunnen gelooven, dat er ook voor hen vergiffenis te verkrijgen is.

Ik las haar toen de twee en twintig eerste verzen van het negende hoofdstuk van de Handelingen der Apostelen voor. »Gij ziet,» zeide ik, »hoe JEZUS CHRISTUS

in één oogenblik een vijand van Zijn Evangelie in een ijverig en getrouw prediker van hetzelfde kan veranderen, en hoe Hij het hart van eenen hoogmoedigen Farizeër kan neigen, om zelve den naam aan te roepen, dien hij anderen dwong te lasteren. Wie die PAULUS had zien heengaan om de Christenen te *Damascus* te vervolgen, had zich kunnen voorstellen, dat hij alvorens hij die stad binnentrad, een gezant van den Heer zijn zou of dat hij, die nog dreiging en moord blazende vertrok, eenige uren later zou uitroepen: »Heer wat wilt Gij dat ik doen zal?»

»Ja, dit alles is treffend, en men kan er niet aan twijfelen, of PAULUS is waarlijk bekeerd; maar hier is ook een wonder gebeurd, en hij heeft later zoo veel voor den Heer gedaan, dat hij wel op genade mogt hopen; maar ik, wat kan ik doen?»

»De bekeering van PAULUS, dit is waar, had op eene gansch bijzondere wijze plaats, en wij moeten thans niet op zoo buitengewone openbaringen Gods tot bekeering van zondaren rekenen. Maar de bekeering van PAULUS is tevens een troostbeeld, niet zoo zeer van de wijze, waarop de Heer eenen zondaar tot Zich trekt, maar wel om te doen zien, hoe Hij hem in Zijne genade staande hield, te midden van een leven vol zonde en vijandschap, en hem overgebracht heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. 1 Petr. II: 9. Bedenk dat PAULUS geheel vervuld was met haat en woede tegen den Heer JESUS toen die verpletterende vraag tot hem kwam: SAUL! SAUL!

wat vervolgt gij Mij? Hand. IX: 4. Er was niets in hem, dat hem aanspraak op het medelijden des Heeren gaf, neen, het was alleen de ontfermende liefde des Verlossers. Toen hij dan ook later geroepen werd om anderen te leeren, op wat grond zij de geestelijke zegeningen mogten verwachten, raadpleegde hij slechts zijne eigene ervaring, toen hij aan TITUS schreef: Hij heeft ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijne barmhartigheid." Titus III: 5.

»Wees verzekerd dat God geen lust heeft in den dood van den zondaar, maar dat Hij u heden roept, op dit oogenblik, zóó als als gij zijt, op het voorbeeld van PAULUS, en u verlatende op Zijne belofte welke ook tot u spreekt: Ik zal u geenzins uitwerpen." Joh. VI: 37.

Er lag eene uitdrukking van bijzondere kalmte op het gelaat der arme vrouw, eenige oogenblikken duurde het eer zij kon spreken. Eindelijk zeide zij: »maar Mevrouw, gelooft gij waarlijk dat ik zou durven hopen? O! bedrieg mij niet, tracht mij niet te vertroosten met de barmhartigheid Gods over anderen, zoo gij er niet van verzekerd zijt dat Hij ook mij barmhartigheid bewijzen wil, nog liever stel ik mij het schrikkelijkste voor, dan dat ik met een' ingebeelden hemel naar de hel zoude gaan."

»God wil niet dat ik u bedrieg; mijn eenig verlangen is, dat gij hoort en gelooft hetgeen God zelve zegt. Hij heeft bevolen dat wij ons vertrouwen op

JEZUS CHRISTUS zouden stellen, hoort hoe Hij zelve zegt: Ziet, Ik leg een grondsteen in Zion, eenen beproefden steen, eenen kostelijken hoeksteen die wel vast gegroundvest is, wie gelooft die zal niet haasten. Jez. XXVIII: 16; en door PAULUS laat Hij ons verklaren wie die hoeksteen is: Niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is, hetwelk is JEZUS CHRISTUS. 1 Cor. III: 11. Zoudt gij nu waarlijk meenen, dat God u liet aankondigen dat Hij zelve dien grondsteen gelegd heeft, en dat dezelve kostelijk, uitverkoren en beproefd is, en Hij u nu liet opwekken om er uw vertrouwen op te stellen, en dat alles om u te bedriegen?"

»Wilt gij nu daarmede zeggen, Mevrouw," vroeg CATHARINA, »dat ik mij op deze enkele belofte kan verlaten, en dat ik zonder eenige andere aanbeveling kan vragen om verlossing, alléén omdat ik mij zelve niet kan redden?"

»Ja zeker, dat is juist wat ik bedoelde, en dat is ook hetgeen de Zaligmaker leerde in de schoone gelijkenis van de twee schuldenaars, waarvan de een veel, de andere weinig schuldig was, en wie de schuldeischer beide kwijt schold, omdat zij niets hadden om te betalen." Luc. VII: 41, 42.

»O! Mevrouw," sprak zij, »dat is eene gelijkenis waarvan mijn vader dikwijls tot mij sprak; gedurig hoorde ik hem in zich zelve zeggen: »niets om te betalen," dit was toen hij het bed moest houden, nadat hij dien val gedaan had, die de oorzaak van zijn dood

geworden is. Toen verstond ik nog weinig van den zin dezer woorden. Zou mijn geliefde vader dan geloofd hebben, dat hij dezelfde genade behoefde die ik van noode heb, hij die reeds in zijne jeugd God had leeren vreezen?"

»Ieder die zich zelve regt kent gevoelt het, hoe hij niets dan Gods toorn verdient, zoo ook uw vader; na alles wat gij mij van hem verhaalt hebt, twijfel ik er niet aan, of ook hij heeft door het geloof zijn éénige hoop op de genade Gods in JESUS CHRISTUS gebouwd. Mogt gij nu maar zijne opwekkingen en zijn voorbeeld volgen, dan zoudt gij u in alle eeuwigheid daarover verheugen, en u vereenigen met het loflied der gezaligden: Hem die ons heeft lief gehad, en ons van onze zonden gewasschen heeft in Zijn bloed, Hem zij de heerlijkheid en de kracht, in alle eeuwigheid." Amen.

Ik wierp mij nu voor haar bed op de knieën, en smeekte tot God die de gebeden hoort en verhoort, dat Hij Zijnen Heiligen Geest mogt zenden in het hart dezer bedroefde vrouw, opdat zij door Zijne Almagtige kracht tot den Zaligmaker getrokken mogt worden, en dat de Geest der genade en der gebeden over haar mogt worden uitgestort, opdat zij al hare smarten en al hare nooden aan den voet van den troon der genade mogt leeren nederleggen. Toen ik mij oprigtte zag ik dat de oogen der zieke ten hemel gericht waren, ik bemerkte dat zij met aandrang bad; ik hield nog eenige oogenblikken stil en beschouwde

haar met die spanning, welke alleen kan verstaan worden door hen die gevoelen, wat het zegt, voor eeuwig behouden te zijn. Ziende dat zij geëindigd had met bidden, en dat haar aangezigt gloeide, zeide ik: »Ik ga u nu verlaten want ik zie dat gij rust behoeft. Ik heb die plaats in den eersten brief van PAULUS AAN TIMOTHEUS aangeteekend, ik zou u raden dezelve nog eens na te lezen en biddend te overdenken, dat kan u goed zijn, dan hoop ik u spoedig weder eens te komen zien.»

»Ik dank u Mevrouw, ja! ik dank u duizend duizend maal,» hernam zij, »het is God die u gezond heeft, om mij te doen weten dat mijne ziel gered kan worden, mogt God het mij maar leeren gelooven. Waarde Mevrouw kom toch spoedig weder om tot mij van den Zaligmaker te spreken.»

Toen ik CATHARINA PHILIPS weder bezocht, kon ik duidelijk bemerken dat zij weder verzwakt was, haar gelaat verhelderde echter, toen zij mij zag. Zij zeide mij dat zij mijne komst met ongeduld had te gemoet gezien.

»Dit verheugt mij, ik beschouw dit als een goed teeken, want nu denk ik dat gij troost hebt gevonden in de waarheden waarop ik u wijzen mogt.»

»O! ja, Mevrouw» riep zij uit, »Gods genade zij geprezen, de last die mij zoo zwaar drukte, is mij ontnomen. O! ik heb zulke zalige uren genoten sedert uw vertrek, God is zoo goedertieren over mij, dat ik Hem alle mijne zonden zonder vreeze durf

belijden. Hij kent ze allen, en nochtans ben ik zeker dat Hij ze mij vergeeft, nadat Hij mij Zijne barmhartigheid in SAULUS van *Tarzen* getoond heeft."

»Ik verblijd mij zeer u zoo te hooren spreken, want het is alleen de Heilige Geest die den zondaar tot de ruste en blijdschap des geloofs voeren kan. Hebt gij sedert mijn vertrek op den duur dien vrede gesmaakt?"

Neen Mevrouw! in den eersten nacht bestormden al mijne angsten mij weder; men had mij eene spaansche vlieg gezet, en ik kon niet rustig blijven leggen. Toen alles stil in huis was geworden, herdacht ik al wat gij tot mij gesproken hadt en zocht te bidden, maar het gezig mijner zonden bezwaarde mij zoo, dat het mij toescheen als of ik den Heer ontëerde, met tot Hem te durven komen. In dezen wanhopigen toestand opende ik mijn Nieuwe Testament, met het oogmerk om de door u aangeteekende plaatsen eens na te lezen, maar toen, ik weet zelfs niet hoe, viel mijn oog op eene andere plaats, en de woorden, die ik las, drongen in mijn hart als of God zelve tot mij sprak. Ik heb ze aangeteekend Mevrouw! uit vrees van weder in denzelfden angst te vervallen. Zie hier."

Ik las: Want CHRISTUS als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddeloozen gestorven, want naauwelijks zal iemand voor eenen regtvaardige sterven, want voor den goede zal mogelijk iemand ook bestaan te sterven, maar God bevestigt

Zijne liefde jegens ons, dat CHRISTUS voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren." Rom. V: 10.

»Dit is het wat ik behoef,» hernam zij, »een Zaligmaker die de goddeloozen wil verlossen, en die stierf voor de zondaren, en nu weet ik dat Hij ook mij redden zal, want ik vertrouw op die belofte, die mijn vader zoo dierbaar was: »Die tot Mij komt zal Ik geenzins uitwerpen.»"

Nadat wij hier nog verder over gesproken hadden, verzocht CATHARINA mij haar nog wat uit de Heilige Schrift voor te lezen. Ik koos den 130sten Psalm, zeggende dat ik meende dat deze Psalm bijzonder geschikt was voor diegenen, die even als zij in diepe duisternis en bekommering hadden nedergezeten. Zoo lezende kwam ik aan het vierde vers: Want bij U is vergeving opdat gij gevreesd wordt. Wij zien hier, zeide ik, welke uitwerking de verzekering van Gods vergevende liefde op ons hebben moet; het is die, niet van eene slaafsche vrees die ons van Hem zou doen vlieden, maar die van een kinderlijk ontzag, gelijk een kind dat vreest om aan eenen geliefden vader te mishagen. En echter meenen velen dat zoo men tot den zondaar van Gods vrije genade spreekt, men hierdoor aanleiding tot meerdere zonden en zorgeloosheid geven zou. Geloost gij ook dat de woorden, die u zoo veel troost geschonken hebben, bij u die uitwerking zouden kunnen hebben?"

»Ik houd niet veel om van mij zelve te spreken,» antwoordde de zieke, »want ik ben zeer zwak en ten

kwade geneigd, maar dat weet ik, dat indien ik in het geloof van hetgeen de Heer voor mij geleden heeft, en in zijne groote barmhartigheid aanmoediging tot zondigen vond, ik eene straf zou verdienen nog oneindig veel zwaarder, als waarvoor ik zoo beangst geweest ben."

Van dien tijd aan GENOOT CATHARINA in waarheid de vrede en blijdschap des geloofs, en haar verstand werd merkbaar verhelderd, om de Heilige Schrift regt te verstaan.

Eens herinnerde ik haar hoe zij gezegd had, dat PAULUS ook wel op genade had mogen hopen, om den ijver die hij na zijne bekeering in de dienst des Heeren betoond had.

»Ik zeide dit in mijne onwetenschap, Mevrouw,» antwoordde zij; »ik had toen nog geene kennis aan de vrije ontfermingen Gods, dat het alles genade, alleen genade was, daarom dacht ik ook dat het leven voor den Heer toch altijd een leven der dienstbaarheid bleef, maar in den brief aan de Epheziërs, heeft mij de betuiging van den Apostel getroffen; zij deed mij zien hoe hij het een groot voorregt achte tot de verkondiging des Evangelies geroepen te zijn. Zie hier, het is het achtste vers van het derde hoofdstuk: »Mij den allerminste van al de heiligen is deze genade gegeven, om onder de Heidenen door het Evangelie te verkondigen, den onnaspeurlijken rijkdom van CHRISTUS.»

Op een' anderen tijd vond ik haar met rood beschreide oogen; met bezorgdheid vroeg ik haar, of

haar vertrouwen in den Zaligmakerweder geschokt was.

»Neen, waarde Mevrouw, de Heer schenkt mij de genade van mij aan Hem te kunnen vasthouden, te midden mijner somberste gedachten; ik heb zelfs de hoop dat de duivel mij niet meer beroeren zal, ook niet in de ure des doods.»

»Mag ik u vragen wat u dan zoo bedroefd heeft?»

»Het is de herinnering aan mijnen hoogmoed, en zijne treurige gevolgen. Hoort gij niet iemand hoesten? dat is mijne buurvrouw, haar kamertje is slechts met eene dunne muur van het mijne gescheiden. Zij is ziek Mevrouw, en nu kan ik u niet zeggen, hoezeer het mij smart dat wij in geene goede verstandhouding met elkander geleefd hebben.»

»Hebt gij dan niet getracht u met haar te verzoenen?»

»Ja, Mevrouw! meer dan eens, maar zij blijft altijd boos tegen mij; mijne dochter heeft haar een weinig van deze frissche gelei, die ik gisteren van u gekregen heb, willen geven, maar zij wilde ze niet hebben; daarom ben ik bedroefd, denkende aan mijne vorige zonden. O! Mevrouw, ik durf u bijna niet vragen haar eens te bezoeken, hoe wenschte ik dat er eene opening in de muur was, opdat zij alle de troostwoorden mogt hooren, die gij tot mij gezegd hebt.»

Ik begaf mij dadelijk in het aangrenzende vertrek, en vond daar eene oude vrouw bij het vuur zitten, zwaar hoestende. Ik zeide haar dat CATHARINA PHILIPS

mij gezonden had, om haar vergiffenis te vragen, en na eenige woorden over de verplichting tot vergevensgezindheid gesproken te hebben, stond zij mij toe aan CATHARINA te zeggen, dat zij de gelei van haar aannemen, en vrede met haar maken wilde.

»Dat is meer dan ik verdien,» riep CATHARINA verheugd; »maar ik ontvang deze vertroosting uit de hand mijns ontfermenden Gods en Vaders.»

Meerdere zoodanige betuigingen hoorde ik van haar, die mij nu ontgaan zijn. Eens, het tweede gebod voor haar lezende, sprak zij: »wat is God toch goed, dat Hij zich met zulke schuldige schepselen als wij zijn, zoodanig in betrekking wil stellen, dat Hij jaloersch is als wij Hem niet eeren.» Op een' anderen dag bezocht ik haar, vergezeld van een oude vrome vriend; ik vond haar zeer zwak en bijna niet in staat hare oogen te openen. Zij verontschuldigde zich dat zij hare oogen gesloten hield, en verzocht mijn vriend haar iets uit Gods Woord te willen voorlezen. Hij las eenige verzen en sprak toen tot haar over de genade Gods in CHRISTUS JESUS onzen Heer, naar aanleiding van Handel. II: 36—39, waar wij zien dat de vergeving der zonden, en de gave des Heiligen Geestes, zelfs aan de moordenaren des Heeren geschonken wierden. Zoo werd dan Zach. XII: 10, hier reeds aanvankelijk vervuld. Bij deze woorden scheen een somber en loodkleurig floers haar gelaat te bedekken, wij dachten dat zij in deze benaauwdheid zou blijven; ik werd hevig aangedaan, maar

mijn vriend bedaarde mij. Eenige oogenblikken daarna gaf een vloed van tranen haar lucht, en zij sprak met een afgebroken stem: »Die ik doorstoken heb! die ik doorstoken heb!»

In zoodanigen gemoedstoestand mogt zij tot haar einde blijven, dragende al haar lijden met voorbeeldig geduld en onderworpenen blijmoedigheid; steeds trachtende haren echtgenoot en hare kinderen het zalige van het geloof in den Heer JESUS op het harte te drukken, biddende voor hen, met des te sterker aandrang, naarmate zij haar einde voelde naderen. Drie maanden nadat zij de vrede en vreugde had leeren smaken, die in de zalige gemeenschap des Heeren genoten wordt, ging zij in, in de ruste die voor al Gods kinderen is weggelegd.

A 2393500

Bij de Drukkers en Boekverkoopers M. Wilt & Zoon zijn verkrijgbaar de volgende kleine Stukjes:

	Cents.		Cents.
1. Peter Lohbeck	15	49. Als God werkt, wie zal dan keeren?	15
2. De welbestede Stuurver	10	50. De Soldaten-Dochter	10
3. De Wever uit Welsh.	07½	51. Het gelukkige Sterfbed	10
4. De kleine Bewoner van het Auvergnésche Gebergte	10	52. De weg en het middel	15
5. Arme Sara	07½	53. De Gast zonder Bruiloftskl.	07½
6. De jonge Hutbewoonster	22½	54. Treffend voorbeeld	07½
7. Opwekking te Elberfeld	05	55. Levensschets v. Blumhardt	15
8. De Iersche Boer	10	56. Hadara, een jong Aabyssiër	04
9. Elisabeth Cunningham.	20	57. De oude Genesheer	10
10. John Robins, de Matroos	10	58. Roepstem des Heren	15
11. Uitbreiding van de Parabel	10	59. Anna Walsh.	07½
12. Colonel Jacob Gardiner	17½	60. Eerste zending te St Thomas	15
13. De Stroopers-dochter	10	61. Thirza	20
14. De Bode met goede tijding	15	62. vroege Godsvrucht	07½
15. Jansje Allan	15	63. De Russische Kleermaker	07½
16. Zonderlinge tusschenkomst der Voorzichtigheid.	07	64. Kenmerk. v. een kind Gods	07½
17. Levensber. van Amalia Gale	10	65. Overtuiging verwaarloosd.	12½
18. Sara Hill	15	66. Woord aan jonge moeders.	07½
19. De Geschied. van Mary Smith	12½	67. De onbekende Zendingel.	04
20. De Dorps-predikant	10	68. Mevrouw Rumpff	10
21. De waarheid van het Evang.	10	69. Opmerkelijke leiding Gods	07
22. Kraecht des geloofs	10	70. Een nieuw Traktaatje	10
23. Herman de Houthakker	12½	71. De vrome Landman	07½
24. Laatste uren v. John Cowper	10	72. Ged. over de Eeuwigheid	07½
25. Het einde van den tijd.	10	73. Maria	10
26. Wat God bewaard, is wel bewaard.	15	74. William.	07½
27. Wie zijt gij? Wat hebt gij te doen?	10	75. De Christen in het Gasthuis	03
28. De Weerhaan v. het Kasteel	12½	76. Lord Teignmouth	10
29. Eben-Haëzer in Latakko	10	77. Leven van Schwartz	08
30. Indiaansche Bekeerlingen.	10	78. Wie zoekt die vindt	05
31. De Christen-feesten	05	79. Levensb. van een Soldaat.	05
32. Verhaal van 2 Predikers.	07½	80. Pacalsdorp	07½
33. De Tijd en de eeuwigheid.	10	81. Onnoodige zorgen	04
34. Kort en heilzaam bericht	10	82. Zachéus	08
35. Johan Coenraad Ter Linden	07½	83. Twee Buren	10
36. Een Beroep op het hart	12½	84. Bekeering v. A. H. Franke.	04
37. De Landman in den Elzas	10	85. Blandina	7½
38. Sterfgevallen van zeven bekeerde Heidenen.	10	86. Bede van een Grijsaard	7½
39. Levensloop van G. L. Töpfer	07½	87. Het Huisgez. te Heatherdale	15
40. Eenige bijzonderheden uit het leven van Morrison.	15	88. Christ. onder Hottentotten	5
41. Lydia S.	07½	89. Aärons dood.	15
42. Hugo Bourne.	07½	90. Het Paaschfeest	10
43. De Christelijke viering van den Zondag	05	91. Leven van Chrijssostomus.	07½
44. Henry Obookiah	10	92. Het Geheimz. in den Christen	5
45. De Zendingen in Groenland	15	93. Jacob Wilson	15
46. Het bezoek bij een kranke.	15	94. De eerste Kerkgang	10
47. Brieven van een' Leeraar.	15	95. Wanneer ben ik enz.	6
48. Polycarpus	10	96. Overeenk. Christel. Godsd.	5
		97. Zendingsgave	15
		98. De zwarte knecht	10
		99. Valsche Overleggingen	10
		100. De Bedelaar	5
		101. Samuel Mills	5
		102. Triumfboog van Titus.	6